

Олена Мамчич

«Я твій, поезіє, на щастя і добро...»

Писати про людину, якої вже немає на цьому світі, можливо, не-легко. Багато чого вже про неї написано, а про щось ми вже ніколи не дізнаємось. Тому відповідальність величезна.

Станіслав Панасович Реп'ях – ЛЮДИНА-ЕПОХА, ЛІТЕРАТУР-НА БОГЕМА, і ти маєш бути щасливим від того, що мав можливість свого часу бути дотичним до такої постаті, відчутти харизму цієї ОСОБИСТОСТІ в повному розумінні цього слова...

Колись були школярами, вивчали його твори, зустрічалися на творчих вечорах із чернігівськими літераторами, відвідували літ-студію під його орудою та навіть не думали про те, що доля дарує нам шанс спілкуватися з такою людиною, мудрою та водночас такою близькою...

Станіслав Панасович був людиною свого часу, адже ми всі звідти, з тих часів нашої страшної країни від грифом СРСР. Тоді ми, молодь, багато чого не розуміли, оскільки поезія завжди притягувала своєю незбагненністю, ризиком, умінням поетів майстерно відчувати СЛОВО. Пізніше, вже в незалежній Україні, коли ти сам намагався розібратися в тенетах минулого й сьогодення, починав розуміти дещо зовсім по-іншому...

Любов до України, до її історії була ідейною тематикою творчості Станіслава Реп'яха. Громадянське почуття, розуміння душі народу, сакральний образ Батьківщини – під вектором любові та сили ЙОГО ВЕЛИЧНОСТІ СЛОВА поета.

А в особистому житті... Так мало ми знаємо одне про одного... Було кохання, мрії, віра, надія, а потім – суцільна самотність...

У нашому жорстокому світі він обожнював тварин, жалів їх, підгодовував котів-безхатченків, які чекали доброти його рук, як ласки Божої... Дехто дивувався, особливо в шалені 90-ті, тут би самому вижити... Але це вже не про Станіслава Панасовича. Його щедre серце не знало спокою. І на подвір'ї будинку, в якому він мешкав, мабуть, і до цього часу блукають голодні осиротілі нащадки тих чотирилапих «братів наших менших», до яких немає діла ані владі, ані люду, що так намагається «улізти» до Європи зі своїм часто дикунським менталітетом громадян країни, яка ще й до цього часу вбиває тварин...

Згадую, яку редакторську майстерність мав пан Станіслав, допомагаючи нам, тоді ще не зовсім зрілим авторам, блукати стежками справжньої поезії. Ніколи не ображаючи нас думкою, порадою, щирим словом, він намагався допомогти знайти більш вдалий образ, мовне вираження твоєї особистої участі у створенні канви поезії, її сили та мудрості. І ми, його учні, завжди пам'ятаємо ці уроки до-

броти та співпраці у величі його поетичного таланту, натхнення й духовного авторитету...

Йому було б зараз 80... Згадаймо щирим словом... Уклонімося світлій пам'яті...

*Приймаю слово
У величності землі,
В обіймах – вітер,
Щирий і зухвалий,
І вдячний долі,
Що роки мої
У сторінках поезії
Лишались.*

*Обожнюю життя,
Його розмай,
Блаженство весен
І осінню щедрість.
Терена слова –
Ось де справжній рай
У душах,
Що сповідують відвертість.*

*Моє натхнення –
Небо у зірках,
Відкрите серце
І молитва сонцю,
Всміхаюсь долі,
Що живе в словах
І зранку заглядає
У віконце.*

*Я твій, поезіє,
На щастя і добро,
Тобі вклоняюсь,
Ідучи шляхами,*

*Птахи мене приймають
На крило
І захищають
Мудрими роками.*

*Хай грає вітер
Вічністю життя,
Не схибить доля,
Що мене кохає,
Рокам уже
Немає вороття,
Попереду ще –
Пестоці розмаю...*

14 травня 2008 року